

29. 1. 2013

ID: 88560

Řízení o stížnosti

Proti usnesení, jímž soud druhého stupně rozhodne o opravě vyhotovení a opisu rozsudku či usnesení (§ 131, § 138 tr. ř.), je stížnost přípustná.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 11 Tvo 37/2012, ze dne 14.12.2012)

Nejvyšší soud projednal v neveřejném zasedání stížnost odsouzeného L. K., proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 10. 2012, sp. zn. 6 To 39/2012, a rozhodl tak, že podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. se stížnost odsouzeného L. K. zamítá.

Z odůvodnění :

V trestní věci odsouzeného L. K., vedené o nařízení výkonu zbytku trestu z podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, bylo usnesením Okresního soudu v České Lípě ze dne 6. 3. 2012, sp. zn. 3 PP 283/2010, podle § 33 odst. 2 tr. ř. rozhodnuto, že jmenovaný nemá nárok na obhajobu bezplatnou nebo za sníženou odměnu.

Proti tomuto usnesení podal odsouzený stížnost a stejně tak podal stížnost i proti opravnému usnesení v téže věci ze dne 20. 3. 2012. Současně svými podáními ze dne 12. 3. 2012 a ze dne 22. 3. 2012 vzněsl námitku podjatosti soudců Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, o níž tento soud rozhodl usnesením ze dne 22. 5. 2012, č. j. 55 To 203/2012-317 tak, že soudci Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci Mgr. Dagmar Dziaková, Mgr. Jiří Malinovský a JUDr. Zdeňka Mitošinková nejsou vyloučeni z vykonávání úkonů v trestní věci obviněného L. K. vedené u Okresního soudu v České Lípě pod sp. zn. 3 PP 283/2010 a u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci pod sp. zn. 55 To 203/2012. Proti tomuto usnesení podal v zákonné lhůtě odsouzený L. K. stížnost, o níž rozhodl Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 4. 10. 2012, sp. zn. 6 To 39/2012, tak, že stížnost podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl.

Usnesením ze dne 29. 10. 2012, sp. zn. 6 To 39/2012, Vrchní soud v Praze podle § 131 odst. 1 a § 138 tr. ř. tr. ř. opravil ve vyhotovení a opisech zřejmou nesprávnost v odůvodnění shora již uvedeného usnesení ze dne 4. 10. 2012, sp. zn. 6 To 39/2012, spočívající v chybném uvedení příjmení soudců Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci z příjmení Malina na správné Malinovský, z příjmení Dzianková na správné Dziaková a z příjmení Mitošinsková na správné Mitošinková. V odůvodnění usnesení se podává, že při vyhotovení usnesení došlo ke zřejmé nesprávnosti, která byla v souladu s ustanovením § 131 odst. 1 tr. ř. ve spojení s § 138 tr. ř. opravena tak, aby vyhotovení usnesení a jeho opisů bylo v naprosté shodě s obsahem usnesení, tak jak bylo vyhlášeno. Rozhodnutí obsahuje též poučení, že proti němu není řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto usnesení Vrchního soudu v Praze podal odsouzený L. K. včas stížnost, v níž uvádí, že z usnesení se sice podává, že proti němu není stížnost přípustná, podle jeho názoru je však toto poučení vrchního soudu nesprávné, přičemž odkázal na znění ustanovení § 131 tr. ř. Ke stížnosti přiložil opis rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2004, sp. zn. 4 Tz 7/2004.

Nejvyšší soud přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. ř. z podnětu podané stížnosti správnost napadeného výroku, jakož i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k následujícímu závěru.

S ohledem na obsah poučení o opravném prostředku v napadeném usnesení se Nejvyšší soud musel předně vypořádat s tím, zda je vůči němu stížnost vůbec přípustná.

Z ustanovení § 131 odst. 1 tr. ř. vyplývá, že předseda senátu může zvláštním usnesením kdykoli opravit písařské chyby a jiné zřejmé nesprávnosti, k nimž došlo ve vyhotovení rozsudku a jeho opisech tak, aby vyhotovení bylo v naprosté shodě s obsahem rozsudku, jak byl vyhlášen. Opravu může nařídit i soud vyššího stupně. Z ustanovení § 131 odst. 3 tr. ř. se podává, že proti rozhodnutí o opravě podle odst. 1 je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

Podle § 141 odst. 1 tr. ř. je opravným prostředkem proti usnesení zásadně stížnost, přičemž podle § 141 odst. 2 tr. ř. stížností lze napadnout každé usnesení policejního orgánu. Usnesení soudu a státního zástupce lze stížností napadnout jen v těch případech, kde to zákon výslovně připouští a jestliže rozhodují ve věci v prvním stupni. Podle § 141 odst. 4 tr. ř. stížnost má odkladný účinek, jen kde to zákon výslovně stanoví.

Podle článku 6 odst. 1, věty první, Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (uveřejněné pod č. [209/1992](#) Sb.) každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu.

Z práva na spravedlivý proces vyplývá nejen požadavek, aby ve věci rozhodoval nezávislý a nestranný soud, ale i požadavek, aby rozhodnutí soudu podléhalo přezkumu soudem vyššího stupně v případě, že to zákon výslovně připouští a že o věci (předmětu řízení) rozhoduje v prvním stupni, tj. poprvé, a to i v případě, že takové rozhodnutí činí v rámci řízení o opravném prostředku. K tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2001, sp. zn. 15 Tvo 155/2001, publikované pod č. [23/2003](#) Sb. rozh. tr., podle něhož „jestliže odvolací soud rozhodne podle § 31 odst. 1 tr. ř. o návrhu na vyloučení svého některého člena (popřípadě všech svých členů), pak s ohledem na zásady spravedlivého procesu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (uveřejněna pod č. [209/1992](#) Sb.) je nutno zabezpečit přezkum takového rozhodnutí, a proto je proti němu přípustná stížnost“. Shodný právní názor byl vysloven též v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2001, sp. zn. 15 Tvo 165/2001, publikovaném pod č. [24/2003](#) Sb. rozh. tr., podle kterého z práva na spravedlivý proces (čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) vyplývá mimo jiné i požadavek, aby rozhodnutí soudu o uložení pořádkové pokuty bylo přezkoumáno soudem vyššího stupně, a to i tehdy, uložil-li pořádkovou pokutu odvolací soud. Stejně to platí i pro některé další případy, kdy se rozhodnutí odvolacího soudu významně dotýká osoby obviněného (např. rozhodnutí o vazbě).

Podle Nejvyššího soudu je tento právní názor v zásadě shodný se stanovisky vyjádřenými mimo jiné v nálezech Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 86/98 a sp. zn. III. ÚS 164/98, že zásada přezkumu rozhodnutí vydaných v soustavě obecných soudů náleží k základním ústavním principům spravedlivého procesu, resp. stanoveného postupu podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Rozhodnutí o opravě písařské chyby podle § 131 odst. 1 tr. ř. je ze zákona v zásadě přezkumnému řízení podrobena (srov. § 131 odst. 3 tr. ř.), a proto z důvodů shora uvedených podléhá přezkumu vyšším soudem i tehdy, bylo-li vydáno v rámci řízení o opravném prostředku, tj. stížnostním či odvolacím soudem. K tomu srov. též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 8. 2011, sp. zn. 11 Tvo 21/2011, a ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. 11 Tvo 11/2012.

Nejvyšší soud tak v projednávané věci (tj. v řízení podle § 131 tr. ř. o opravě písařské chyby či jiné

zřejmé nesprávnosti) shledal stížnost odsouzeného přípustnou, bez ohledu na nesprávné poučení ze strany vrchního soudu (srov. a contrario rozhodnutí pod č. [8/1994](#) Sb. rozh. tr.). Lze tak uzavřít, že proti usnesení, jímž soud druhého stupně rozhodne o opravě vyhotovení a opisu rozsudku či usnesení (§ 131, § 138 tr. ř.), je stížnost přípustná.

Z obsahu spisu pak bylo zjištěno, že v posuzovaném případě odsouzený L. K. svou stížností napadá usnesení, kterým Vrchní soud v Praze rozhodl o opravě písařské chyby ve vyhotovení a opisech, když v odůvodnění svého usnesení ze dne 4. 10. 2012, sp. zn. 6 To 39/2012, v rozporu se skutečností uvedl shora specifikovaná nesprávná příjmení soudců Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodujících v trestní věci odsouzeného L. K. vedené u Okresního soudu v České Lípě pod sp. zn. 3 PP 283/2010, a u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci pod sp. zn. 55 To 203/2012, Mgr. Dagmar Dziakové, Mgr. Jiřího Malinovského a JUDr. Zdeňky Mitošinkové. Pokud Vrchní soud v Praze postupoval podle § 131 odst. 1 tr. ř. ve spojení s § 138 tr. ř. a tuto zřejmou nesprávnost napadeným usnesením opravil, pak mu nelze nic vytknout. Ustanovení § 131 odst. 1 tr. ř. totiž umožňuje předsedovi senátu zvláštním usnesením tyto nesprávnosti kdykoli opravit tak, aby vyhotovení rozsudku (a za použití § 138 tr. ř. i usnesení) bylo v souladu s jeho obsahem, tak jak byl vyhlášen. Stížnosti odsouzeného proto nelze přisvědčit, když ostatně odsouzený v tomto směru ani žádnou věcnou námitku neuplatnil.

Protože Nejvyšší soud nezjistil pochybení v postupu, ani v následném rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, nezbylo než stížnost odsouzeného L. K., byť byla shledána přípustnou, jako nedůvodnou zamítnout /§ 148 odst. 1 písm. c) tr. ř./.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ – Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)